

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 146 (41)

ΑΘΗΝΑΙ.— ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΙΟΥΛΙΟΥ 1910

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ Ι (ΠΛΑΤ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Στρατιώται του εν Ριποντι της Αμερικης Ελληνικου Εθελοντικου Λόχου.— (Αποστ. ο κ. Γρηγ. Μ. Μαήλιος, εξ Αθηνών.)

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Χαρακτηριστικός είναι ο κοπετός και ο θρόνος των Έλληνικών εφημερίδων διά την εκκαθάρισιν του Πανεπιστημίου.
Έως χθές ακόμη εφώναζαν ότι το Πανεπιστήμιον είναι γεμάτο φιλοσοφίας και θέλει φωτιά και σκόνη—ή σάχη—του εις τον άέρα. Σήμερον εφώναζον ότι γύναια ιστορικά, γιατί η σκούπα έβγαζε έξω μερικους καθηγητάς. Και τι καθηγητάς! Φανταστήτε, ότι ο ένας έβγαζεν εφ'όλης η δροσεράς όλους τους... Παιριώτας, παρρηγιώτας την περίεργον του κρανίου των διάπλασι.
Δεν θέλω να πούμε γιά τους καθηγητάς που είχανε μακάβρια, ούτε γιά τους καθηγητάς που πωλούσαν εκδαστικώς εις τους φοιτητάς τα βιβλία των...
— Άν δεν τό αγοράσης, δεν δίνεις εξετάσεις!
— Μά και αν τό αγοράσω, δεν θά προβάσω να τό διαβάσω!
— Δεν πειράζει. Θά τό διαβάσης έπειτα!
— Αλλά τότε, πώς θά εξετασθώ τώρα, αφού υποτίθεται ότι αφού δεν τό έχω αγοράσει, δεν τό έχω και διαβάσει;
— Τώρα θά εξετασθής σε όλα έξερεις και έπειτα μόνος σου μαθαίνεις και εκείνα που δεν έξερεις!...
Από αυτούς δέ τους καθηγητάς εδύησαν και οι φοιτητάι εκείνοι, εκ των οποίων ένας, ερωτηθείς πως γιναισθόνται και τί εινε η χιονίστρας, απήντησε:
— Αλλά εινε πολύ μικρά ζήτηματα. Δεν τό μαθαίνουμε εις τή Σχολή μας!
— Βρέ τής χιονίστρας δεν μαθαίνετε;
— Αλλά θά έλεγε τώρα να χάνουμε τής ώρας μας με τής χιονίστρας. Πρώτώς με γιά καμμί σαδάρ άσθενία!
— Ο ερωτών δεν τού απήντησε. Έπηρε την Παθολογία, την ηνείρε και βρήκε τό σχετικόν μέρος.
— Πώς δεν μαθαίνετε γιά τής χιονίστρας αφού τής έχει και η παθολογία σας!
— Τής έχει και η παθολογία; άδύνατον. Πού είναι;
— Άμ! και τού έδειξε τή λέξιν «χειμέθλα».
— Αλλά πού μου τα «χειμέθλα». Μή μου τά λές χιονίστρας!
— Τό έβρο δεν είναι;
— Δεν έβρο. Ήμετε «χειμέθλα» γιαντρεύουμε, όχι χιονίστρας!...

Σαν να μή μάρ εφθαναν τό κουνούπι και η έστρεσε τώρα τό καλοκαίρι, έχομε και τούς Προδρούς των Σουντινών!
— Άνθρωποι, τούς οποίους κάποιος άσπερσε φέρε τής Έλλάδος—ήχι ο άλληνος Θεός—άνεσσε από τά βάθη τού ραγιατιού των και την εύτυχίαν των στενών των αντίληψων και την εδαιμονίαν τής άγνοίας των πάντων, γιά τούτα. Και τό έπίστευσαν αυτόι και ανέλαβαν γιά να τή σώσουν.
Καλή και μεγάλη η θέλησίς των, δεν τό άρνούμεθα, αλλά έλειπε η γνώσις και η δύναμις...
Κ' έτσι τό παραμύθι γιά την οικογένεια των «Χαλασμένων» έκανε ανελήφθη και την εδαιμονίαν τής άγνοίας των πάντων, γιά τούτα. Και τό έπίστευσαν αυτόι και ανέλαβαν γιά να τή σώσουν.
Καλή και μεγάλη η θέλησίς των, δεν τό άρνούμεθα, αλλά έλειπε η γνώσις και η δύναμις...
Κ' έτσι τό παραμύθι γιά την οικογένεια των «Χαλασμένων» έκανε ανελήφθη και την εδαιμονίαν τής άγνοίας των πάντων, γιά τούτα. Και τό έπίστευσαν αυτόι και ανέλαβαν γιά να τή σώσουν.

Οι «Χαλασμένοι» μήνες δλόκληροι έπαιδούντο να...τήσουν πρώτα τα παράθυρα και έπειτα να χρίσουν τον τοίχο. Και έτσι τό άρχοντικό, έχι μόνον δεν εξαναχρίστηκε, αλλά και τό δικό που είχε καταστράφη...
Τό «Χαλασμένο Βασίλειο» θέλει μαστάρους να τό ρυθίσουν...
Στή Κέρκυρα ένας τελωνιακός, ο Στεφανόπουλος, επειδή ηθέλησε να έπιθεώρηση τας εκ τού εξωτερικού άποσκευάς του κ. Θεοτόκη, αρραπιάζον. Αύτη είναι η άμοιβή κάθε ενός, που θά θέληση να κινή τό καθήκον του εις τή Έλλάδα!
Μόνον κλέφτης πρέπει να είσαι, γιά να άρειφθής και να πάρης και παράσημο. Έτσι τό καθήκον αν' αυτό.
Έντελως παρ—άσημο!...

Σωστό βουλευτοπάζαρο κατήντησε εκείνη η πλατεία τού Συντάγματος κάθε βράδυ. Όλοι οι

υποψήφιοι τού Κράτους έχει λένουν και δένουν τούς συνδυασμούς των. Μορφέ τραχείες, θραίνες, σάματα πλατιά και φουταναλλοφορούντα, σακκάκια τού 62, ανασηρόντα από τά βάδη κατέλας παλαιάς και μυρίζοντα μύλο και κυδών, ραμπρούλικες καθήμενες έπι κεφαλών, με τέτοια εκπληξί, σαν γάτας έπάνω στο έλαιο.
— Τι θέλουμε; μεις εδώ άπάνω που ποτέ δεν ανεβήκαμε!
Εινε όλοι αυτοί οι υποψήφιοι μπαλματάρδες που θά ρθουν να βάλλουν επόλες εις τό Συντάγμα. Και έφ' γύρω η ζωή περνά, σε ώμορες γυναίκες, σε κόσμο, σε χλιδή, σε έρωτα, σε λάμψη και σε φτώα, αυτοί σκυμνάντα σε τραπέζια τους, μετρών με τά δάχτυλα τούς φίλους!
— Έχουμε κι τόν «Απειρυνόντων»!
— Εινε κι' ού Νικ' λαις η κήτερουσι...
Και περνάν, περνάν η παλαιές κοινοβουλευτικές μορφές, η λησμονημένες, και νέες άγνωστες έρχονται γιά να κολλήσουν κι' αυτοί εις τή Βουλή, σαν γραμματίζοντα και να τούς μάθ' όλος ο κόσμος:
— Ού Σηρομέρος κύριος Μπλατσουσταύρουσι...
Και ως Όρρεδς ζήτην την Εθροδίκη του, την παλαιάν του δόξαν, περιπλανάται στενάζων και ά αποκλεισθείς Τροιστής, και μάτριν προσπαθεί να συμπεριληφθής εις τόν μικτόν συνδυασμόν...
— Η εκ Βάλτου Ειραμένη τού έχει κλεισίς τής πόρτες γιά καλή!

Από τό πολλά που έχεις καμωμένα που σε θέλω παιά! δεν σε θέλω παιά!
Ταλαίπορος ψυχρή!... ΜΑΤΣ—ΜΑΤΣ

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΡΩΤΗΜΑ ΜΑΣ
ΠΟΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΤΑΞΕΩΝ
ΣΥΝΤΕΛΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΩΔΟΝ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ;

ΑΙ ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ
Διελκόν τις την Έστωσαν, βλέπει ότι τό πρώτον έργον εις ό έπιδόση ο άνθρωπος ήτο η Γεωργία. «Ο θεός Όμηρος εις τά έργα του εξυμνεί τον ριον τών γεωργών, ο δέ Θεός εις τά έργα του εξυμνεί τον ριον τών ποιητών». Άνεστράφη όμως τούτων, τό ζήτημα της προόδου τόπου τινος έγκειται εις τας κληυμένες θετικές Έπιστήμας κατ' αντίθεσιν τού πρώτου φιλοσοφικού. Χωρίς, εν η η γεωργία η βιομηχανία και τό εμπόριον άκμάζουν, είναι πτωχεία, εν φ' τόπος, εν φ' ο λαός μιλούν εις την φιλοσοφίαν ενσωκομείται, δεν άνθεται. «Ο Άριστοτέλης, κατά την γνώμη μου, δι' ουδέν άλλο έγραψε τας Νεφελάς, ειμή διά να σόψη τους συμπολίτας του, οίτινες ήθελον να φιλοσοφούν, εν φ' έπερε μάλλον να φροντισοσι πώς να άποτύχουν και εύδωμον η χώρα». Ο πλούτος της Γερμανίας και της Άμερικής προέρχεται από τας θετικές επιστήμας, διότι μέγας άριθμός εμπορικών, βιομηχανικών και γαιοποικικών σχολών υπάχεται εις τας χώρας τούτας. Χάινουμεν πρό των κατελληνητικών προόδων των Έστώνων, ά γνωούμεν όμως ότι αυτοί επιδίδονται εις τας θετικές επιστήμας, μη μερινόντες περί της φιλοσοφίας.

Θεσσαλονίκη Στεφ. Μεγδανόπουλος
ΟΙ ΠΑΡΑΓΩΓΟΙ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ
Οι έμποροι, οι βιομηχανοί, οι επιστήμονες, οι τεχνίται, οίτινες εκ πρώτης όψεως φαίνονται να συντελούν υπέρ πάντας τούς άλλους εις την προόδον της κοινωνίας, την ευημερίαν των έσχατοών εν τών παραγωγών του ύλικο πλούτου, ήτοι των Γεωργών και Έργατών. Η κυρία μερίμα των μεγαλειτέρων Κοιτών της Ευρώπης άποβλέπει εις την πνευματικήν ανάπτυξιν των εργατικών τάξεων. Και εις τούτο κυρίως όφείλται η εις όλος τας κοινωνίας τάξεις των χωρών τούτων παρατηρούμενη πνευματική και ύλική ανάπτυξις.

Βόλος Βασ. Παπαβασιών
Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΑΞΙΣ
Η έμπορική τάξις είναι η τή μάλιστα συντελοούσα εις την οικονομικήν ευημερίαν και τόν εκπαιτισμόν των κοινωνικών. Διά τής άνταλλαγής των προϊόντων των διαφόρων χωρών, ήτοι δια τού έμπορίου, επέρχεται επικοινωνία μεταξύ

των λαών των χωρών τούτων. Διά της επικοινωνίας δέ τούτης άφ' ενός μέρους τά ύλικά αγαθά, όν ο εις τόπος στερείται, μεταδίδονται από τόν άλλον, άφ' άλλου δέ αί τεχνικαί και επιστημονικά πρόοδοι μιας χώρας μεταδίδονται και εις την άλλην, επιτυγχανομένης ούτω της οικονομικής ενδεξίας και προοιμιού του πολιτισμού όλων των λαών.

Βόλος Δ. Λαυίδ
ΓΕΩΡΓΙΑ—ΕΜΠΟΡΙΟΝ—ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
Η γεωργική ή έμπορική και η βιομηχανική εν συνδυασμώ καθέσων, όπου η χώρα άφθονα παράγει προϊόντα και έπιμελώς καλλιεργείται, όπου άκμια εινε η εισαγωγή και εξαγωγή προϊόντων (εμπόριον) και όπου τά φυσικά προϊόντα διά της τέχνης τελειοποιούνται και ταχύτερον και ευκολότερον αί βιοτικά άνάγκαι θεραπεύονται (βιομηχανία), έχει έδρεθεί ο πλούτος, τό κοινωνικόν τούτο αίμα τό ζωογονούν και όλος τις λογικός κοινωνικός τάξις (τεχνίτας, υπαλλήλους, επιστήμονας κλπ.) συντελούν ούτω εις την προόδον και εύτυχίαν τού τόπου.

Πάτρα Παναγ. Α. Παπαθανασίου
ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ
Οι διδάσκαλοι, όταν ούτοι στρέψουν την προσοχήν και τό ενδιαφέρον αυτών πρὸς επί την αυτοεπίδοσιν των και αυτομόρφωσιν των και επιτύχουν πάντες την άνάγκαν και άντηγήνησιν τού διανοητικού, ψυχικού και συναισθητικού αυτών κόσμου, επί τή βάσει της απειρηγνόςτης της άληθείας άξίας της άποστολής, των.

Αρχαία Όλιμπια Σπυρ. Ε. Αναζητόπουλος
ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑ
Ο διδασκαλικός κλάδος είναι ο κύριος παράγοντής τής προόδου και ο άφορητός λιθος, έφ' ό το οποίον τό κοινωνικόν οικοδομημα. Ο διδασκαλικός ομιλάται τον μαθητήν ήθικώς διά τών γνωσών του και διά τών παιδικών συμβουλών του. Αυτός ριζώνει εις την ψυχήν τού μικρού την άγάπην πρὸς τόν Θεόν και την πατρίδα και ένστελλεται εις αυτήν πάλιν καλήν, ήθικήν, όφελιμον και θρησκευτικήν άρετήν και γνώσιν. Παιδίον δέ με τούτοις αρχάς θ' άποβή χρηστότατος πολίτης και τέλειος ηρωικός.

Όμοιος εις τήνευμερίαν μιας χώρας συντελούν οι έγγράμματοι κληρικοί διά τού λόγου, τόν θρησκευτικόν διδασκαλίαν και τόν καλόν έργον του. Θρησκιαι και παιδεία πρέπει, πρὸς επέτειον της εύτυχίας ενός Κράτους, να βυθίζονται άδελφικώς ήνωμένοι.

Πάτρα Θ. Κ. Πατριώτης
ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ
Ο Άριστοτέλης διδάσκει: «Βέλτιστος δήμος ο Γεωργικός έστι...» (Πολιτ. σελ. 190).
Αθήναι Γ. Κ. Γεωργίου

Και ο Λουκιανός λέγει: «Τή Γεωργία εισί πλούτι άπειρα... Έστι ούν αυτή υπερίστη αιτία τέφνης και πλούτου...»
Αθήναι Γ. Φ. Λαζόπουλος

ΕΤΙΕΝΝΕ ΡΕΥ
ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ
Τό να όμλη κανείς λεπτός περί έρωτος, εινε ως γιά μή όμλη ποτέ περί έρωτος.
Άγαπή κανείς διά να διακεδάρη, διά ν' άπολαύθ ην μόνη, διά να ένδικηται, διά να πλουτίσ η, διά να λησμονήσ η, διά να κινή τούς άλλους να ζηλεύουν, διά να ήνσ εύτυχής' σπανίως όμως άγαπή διά να άραπά.

Ό έρως εινε η έννοια ενός κυρίου και ενός σκλάβου, οδύποτε δύο ίσων.
Κάθε έρως, και αυτός ακόμη ο άγνότερος, προέρχεται από εις αιδώσις. Πολλά όντα εν τούτοις φαντάζονται δι' άγαπών με την καρδίαν των. Αυτό συμβαίνει, διότι αιδώονται μόνον τα άποτέλεμα τού έρωτος, δεν ήμπορούν όμως να έμβαθύνουν και εις τά αίτία του.

Ό έρως ταπεινώνει τας μεγάλας ψυχάς και ένφρόνει τας μικράς.
Αθήναι ΑΙΘΕΡΙΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
„Ο ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ“. — „Ο Π ΙΡΑΣΜΟΣ“. — „ΤΑ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ“.

„ΟΙ ΑΠΟΚΛΗΡΟΙ“

Ο Περικλέτος τού Henry Bataille, τόν όποιον έδωσαν η Νέα Σκηνη, έχει ως ήρωα ένα σοφάρη κατά βάθος και πολύ ευαίσθητον άνθρώπον, τόν Διδί Μιρέψ, ο όποιος, διά ν' άρέσ η τας κυρίας, προσποιείται τόν παιδισμόν, τόν άμέμικτον, τόν έλαφρόν. Άγαπή με άληθινόν αισθημα την νεαράν χήραν Ροζίαν Δε Ρίζη, χήραν τής οποίας άποκρίπτεται τόν καλόν τόν χαρακτήρα του, όστε μεταβάλλεται εις γελοιοποιόν. Άλλ' εινε δύσερος; η μοιρά του τό έχει να μην άναστή ποτέ. Και κατακτά μέ την Ροζίαν του, αλλά διά πολύ όλίγον καιρόν. Ένας άραος πότος, ο Σαιν-Βάστ, την κλέβει να βαρυσθ ή γοήγορα τά σχολαστείται τού Περικλέτου τ. Συμβαίνει όμως, ο μέν Σαιν-Βάστ να την άπατήσ η με μίαν άλλην, ο δέ Διδί να άπολαύσ η της οποίας πράγματι του. Εις τήν έλθιν τής Ροζίας εύρίσκει παρηγορίαν να διακωπασθ η τόν σοφάρη τώρα και τρυφερόν πρὸς την γελοιοποιόν τής. Φεύγουν μαζί εις μίαν έξοχόν, να τήσιν την έρωτικήν φρεσύναν των. Άλλ' όλίγον διαρκεί και αυτή η εύτυχία. Η Ροζία έχει ήδη βαρυνθ η την πληγήν και την μονοτονίαν της νύκτος. Ο νους της εινε εις τό Παρίσι, εις τόν κόσμο, εις τόν Σαιν-Βάστ... Και όνταν μαθηθή, ότι και αυτός εξακολουθεί να την άγαπεί και να την θέλη, δεν διστάζει να φανερώσ η τόν Διδί, ο οποίος πρό πολλού είχε μπειστον. Τότε ο δυστυχής βλέπει καλά ότι η έρωτική εύτυχία του εινε άδύνατος, ότι δεν ήμπορεί ν' άρέσ η εις την Ροζίαν του, όστε ως σοφάρης, όστε ως άσπετος, τό παίρνει άπόφασιν ο ίδιος πλέον την βάζει εις τό βαρόνι και την στέλλει όπισθεν τόν έραστήν της.

Τόν όρατον αυτόν χαρακτήρα υπεδόθη ο έξοχος ήθοσιος κ. Τηλέμαχος Λεπενιώτης. Από τήν πρώτη σκηνήν ως την τελευταίαν, από την πρώτην στιγμήν πού εισβάλλει με όλο τό ήρώ τής προσοχής των εύθυμίας, έως τό τέλος, — πού άπό προέπτερε πλέον την Ροζίαν και τόνερον της ζωής του, έπιπρόκει μόνος, άτελής, συντετριμένος, άφρημένος, και συγκλονείται με ένα άνθρώπον εις τό καφενέον τού σταθμού, — ο κ. Λεπενιώτης, ό τέλειος. Και όταν έγενόμης διά να μη κινή, και όταν άφανεν έλευθερά την θέλησιν του και την φρίκην του, κατορθώνει να διδ ή μίαν λεπτήν, αλλά βαθύτατην συγκίνησιν. Πραγματικώς, μία από τά όραιότεράς δημιουργίας Έλλης ήθοσιος.

Ευαίμος τού πρωταγωνιστού ήτο η δ. Κοτοπούλη, η όποία παρουσίασε μίαν θαυμασίαν Ροζίαν, και οι άλλοι ήθοσιοι έπαυσαν καλά. Ώ, ήρον ο Περικλέτος, δεν ήρσε πολύ. Ώ; υπόκρισις όμως ένθεωσις.

Διά τών Πειρασμών τών ιδικών μου, ο όποιος έδωθη εις τό Βαριετέ, δεν τά κάμω βεβαίως αυτοκριτικήν. Άλλ' οι άναγνώστες της Έλλάδος, περιμένουν ίσο, να μάθουν διατι παρουσιάζονται την άδουλειά τού γεφαλίου υπό μίαν ένδιαφέρουσαν όρην, — έκείνην, η όποία καταβλίβει και αποκηρύσσει τούς δυστυχείς εύλους, τούς υπαλλήλους των μεγάλων έμπορικών, βιομηχανικών και τραπεζικών επιχειρήσεων.

Ο νεός Κόστος Άνδρεάδης με χίλια βάσανα, κατορθώνει επί τέλους να προσληφθ ή ως υπάλληλος μιάς μεγάλης και πρνομένης Έταιρείας πρὸς προστάσιν των προϊόντων της έθνικής βιομηχανίας (η καί τούτοις). Εινε πλήρης χήλου και όνειρον. Και εις τήν χαράν, πού τού προσέειν ο διορισμός του, άνοίγει όλην την καρδίαν του και άποκαλύπτει τα σέδιά του, τας βλέψεις του, τας έλπίδας του. Μεγαλοδέχεται, όνειροπολεί δια τεχνικής εργασίας ν' αναδειχθ ή πραγματικός εφευρέτης τού τόπου του.

Τον επαναβλέπομεν μετά έξ έτη. Εις τό γραφείον της Έταιρείας έργάζεται σάν σκυλί. Ο μισθός του όλίγος, οι οικονομίες του έπαρκοσαι πολλές. Έχει χρέη. Τό πατρικόν του σπίτι εινε υπόθηκευμένον εις ένα δανειστήν, ο όποιος

παρυστάσσει, οι ήθοσιοι διεκόπησαν από γέλια και χειροκροτήματα. Άλλά δεν υπάχεται άμφιβολία, ότι η επιτυχία αυτή όφείλεται εις τήν έξοχον υπόκρισιν. Τό έργον, — έλαφρότατον δραματίον, τό όποιον θά έλεγα κομωδιάν, άν δεν μ' έτρόμαξαν αί άξιόσσεις πού έχει η κομωδία, — έκείδουν εις: άλλ' οι ήθοσιοι έχειροκροτούντο. Έάν δεν είχα μίαν Κυβέλην διά την Καλλιότην μου, και διά τά άλλα πρόσωπα ήθοσιου, τής άξίας των κ. κ. Παπαγεωργίου, Μασίκου, Λέοντος, Παλμύρα, Γαβριηλίδου, Μουστάκα, και των κυριών Άλκαίου, Μουστάκα, Ταβουλάρη, Μαρίκου, — άμφιβάλλω πολύ άν η πρώτη μου θά άφινε τόν καλόν έντυπώσις.

Δυστυχώς εν άυτον έπεισοδιον, μία παράλειψις τύπου εκ μέρους μου, μία φράσις παρεξηγηθείσα, δυσχερότης την κ. Κυβέλην, η όποία έδήλωσεν ότι εγκαταλείπει τό έργον. Διά τούτο ο Πειρασμός δεν επανέλθη.

Τά Νέα Παναθήναια τού 1910 των κ. κ. Άννίνου-Τροσκοπούλου, τά όποια έδόθησαν εις τήν Νέαν Σκηνην, μόν φαίνονται άνωτέρα όλων των προηγουμένων. Εινε διότι τά γεγονότα τού έτους ήσαν εξαιρετικώς έκμεταλλεύσιμα, εις διότι οι συγγραφείς εύρεθών έκτάτως: ευδαίμονα, τό βέβαιον εινε ότι και αί τρέψις πράξεις της νεας Έπιθεωρήσεως έχουν πολλά όραία και έξυπνα πράγματα. Δεν είσερον ότι αυτή εινε η έντύπωση τού κόσμου, άλλ' έγω όμολογώ ότι τό βράδυ εκείνο επανελήμμενος έγέλασα κι' έχειροκρότησα με τήν καρδίαν μου.

Ιδιαίτερος μου ήρεσαν: ο έμμετρος πρόλογος, παρφοδία τού πρόλογου τού Σαντεκλέ, τόν όποιον άναγγέλλει ο κ. Χρυσομάλλης, η άλλη παρφοδία τού Ίανου πρὸς τόν Ίλιον, από τόν αυτόν Σαντεκλέ, τήν όποία άναγγέλλει ο κ. Λεπενιώτης, η μετάφρασις τών Ιταλικών τραγουδιών της Ταρνελλάς, τά όποια τραγουδεί ο κ. Χρυσομάλλης και... έξελήνγεις άποσπεσίδος ο κ. Λεπενιώτης; α σκηναί περί την Κυριακήν Άργίας, τούς Νέους Άνδρας, τήν Έθνοσύνευσιν, τόν κομήτην τού Χάλεψ (τού Μιγάλεψ) λέγει ο Μενιδιάτης πού έρχεται εις τας Αθήνας να τόν ιδή, διότι εις τό χοροίό του λέγον ότι... τόν χορεύει ο Διμάρχο... τήν Άλυσίδα, τήν Βουλήν, τήν Γερουσίαν κτλ. ένας έφεδρος, τόν όποιον με τόσην χάριν ύποκρίνεται η δ. Κοτοπούλη, τά διστάζει πάντοτε α τ ρ α ξ ι ο ν, — και άλλα άκομην πού δεν τά ένθυμούμαι με τά όνόματά των.

Τά έρευνά «Παναθήναια» δεν έχουν πλέον Πετεινάριον. Τόν κατήχησαν... χάριν οικονομίας. Και κ ο μ π ε ρ α ν τού εινε ένας «γλυκομίλητος» ένομοτάχης, τόν όποιον ύποκρίνεται όραιότερα ο κ. Λεπενιώτης. Τά τραγούδια, άλλα πρωτότυπα και άλλα διασκευαί του κ. Σακελλάριου, άφθονα και όραία. Ιδιαίτερος χειροκροτούνται τό έρωτικόν ντυμέτο Μαρίας-Μυράτ και ο κομικός έλληνογαλλικός άπόλογος τού κ. Χρυσομάλλη.

Εις τό θέατρον της Νεαπόλεως είδομεν τούς Αποκλήρους, τετραάκρατον κοινωνικόν δράμα τού κ. Ζ. Μακρή. Εινε σοσιαλιστικόν, αλλά χωρίς να έκφράζεται ο σοσιαλισμός του. Παρουσιάζει την άδουλειά τού γεφαλίου υπό μίαν ένδιαφέρουσαν όρην, — έκείνην, η όποία καταβλίβει και αποκηρύσσει τούς δυστυχείς εύλους, τούς υπαλλήλους των μεγάλων έμπορικών, βιομηχανικών και τραπεζικών επιχειρήσεων.

Ο νεός Κόστος Άνδρεάδης με χίλια βάσανα, κατορθώνει επί τέλους να προσληφθ ή ως υπάλληλος μιάς μεγάλης και πρνομένης Έταιρείας πρὸς προστάσιν των προϊόντων της έθνικής βιομηχανίας (η καί τούτοις). Εινε πλήρης χήλου και όνειρον. Και εις τήν χαράν, πού τού προσέειν ο διορισμός του, άνοίγει όλην την καρδίαν του και άποκαλύπτει τα σέδιά του, τας βλέψεις του, τας έλπίδας του. Μεγαλοδέχεται, όνειροπολεί δια τεχνικής εργασίας ν' αναδειχθ ή πραγματικός εφευρέτης τού τόπου του.

Τον επαναβλέπομεν μετά έξ έτη. Εις τό γραφείον της Έταιρείας έργάζεται σάν σκυλί. Ο μισθός του όλίγος, οι οικονομίες του έπαρκοσαι πολλές. Έχει χρέη. Τό πατρικόν του σπίτι εινε υπόθηκευμένον εις ένα δανειστήν, ο όποιος

παρυστάσσει, οι ήθοσιοι διεκόπησαν από γέλια και χειροκροτήματα. Άλλά δεν υπάχεται άμφιβολία, ότι η επιτυχία αυτή όφείλεται εις τήν έξοχον υπόκρισιν. Τό έργον, — έλαφρότατον δραματίον, τό όποιον θά έλεγα κομωδιάν, άν δεν μ' έτρόμαξαν αί άξιόσσεις πού έχει η κομωδία, — έκείδουν εις: άλλ' οι ήθοσιοι έχειροκροτούντο. Έάν δεν είχα μίαν Κυβέλην διά την Καλλιότην μου, και διά τά άλλα πρόσωπα ήθοσιου, τής άξίας των κ. κ. Παπαγεωργίου, Μασίκου, Λέοντος, Παλμύρα, Γαβριηλίδου, Μουστάκα, και των κυριών Άλκαίου, Μουστάκα, Ταβουλάρη, Μαρίκου, — άμφιβάλλω πολύ άν η πρώτη μου θά άφινε τόν καλόν έντυπώσις.

Δυστυχώς εν άυτον έπεισοδιον, μία παράλειψις τύπου εκ μέρους μου, μία φράσις παρεξηγηθείσα, δυσχερότης την κ. Κυβέλην, η όποία έδήλωσεν ότι εγκαταλείπει τό έργον. Διά τούτο ο Πειρασμός δεν επανέλθη.

Τά Νέα Παναθήναια τού 1910 των κ. κ. Άννίνου-Τροσκοπούλου, τά όποια έδόθησαν εις τήν Νέαν Σκηνην, μόν φαίνονται άνωτέρα όλων των προηγουμένων. Εινε διότι τά γεγονότα τού έτους ήσαν εξαιρετικώς έκμεταλλεύσιμα, εις διότι οι συγγραφείς εύρεθών έκτάτως: ευδαίμονα, τό βέβαιον εινε ότι και αί τρέψις πράξεις της νεας Έπιθεωρήσεως έχουν πολλά όραία και έξυπνα πράγματα. Δεν είσερον ότι αυτή εινε η έντύπωση τού κόσμου, άλλ' έγω όμολογώ ότι τό βράδυ εκείνο επανελήμμενος έγέλασα κι' έχειροκρότησα με τήν καρδίαν μου.

Ιδιαίτερος μου ήρεσαν: ο έμμετρος πρόλογος, παρφοδία τού πρόλογου τού Σαντεκλέ, τόν όποιον άναγγέλλει ο κ. Χρυσομάλλης, η άλλη παρφοδία τού Ίανου πρὸς τόν Ίλιον, από τόν αυτόν Σαντεκλέ, τήν όποία άναγγέλλει ο κ. Λεπενιώτης, η μετάφρασις τών Ιταλικών τραγουδιών της Ταρνελλάς, τά όποια τραγουδεί ο κ. Χρυσομάλλης και... έξελήνγεις άποσπεσίδος ο κ. Λεπενιώτης; α σκηναί περί την Κυριακήν Άργίας, τούς Νέους Άνδρας, τήν Έθνοσύνευσιν, τόν κομήτην τού Χάλεψ (τού Μιγάλεψ) λέγει ο Μενιδιάτης πού έρχεται εις τας Αθήνας να τόν ιδή, διότι εις τό χοροίό του λέγον ότι... τόν χορεύει ο Διμάρχο... τήν Άλυσίδα, τήν Βουλήν, τήν Γερουσίαν κτλ. ένας έφεδρος, τόν όποιον με τόσην χάριν ύποκρίνεται η δ. Κοτοπούλη, τά διστάζει πάντοτε α τ ρ α ξ ι ο ν, — και άλλα άκομην πού δεν τά ένθυμούμαι με τά όνόματά των.

Τά έρευνά «Παναθήναια» δεν έχουν πλέον Πετεινάριον. Τόν κατήχησαν... χάριν οικονομίας. Και κ ο μ π ε ρ α ν τού εινε ένας «γλυκομίλητος» ένομοτάχης, τόν όποιον ύποκρίνεται όραιότερα ο κ. Λεπενιώτης. Τά τραγούδια, άλλα πρωτότυπα και άλλα διασκευαί του κ. Σακελλάριου, άφθονα και όραία. Ιδιαίτερος χειροκροτούνται τό έρωτικόν ντυμέτο Μαρίας-Μυράτ και ο κομικός έλληνογαλλικός άπόλογος τού κ. Χρυσομάλλη.

Εις τό θέατρον της Νεαπόλεως είδομεν τούς Αποκλήρους, τετραάκρατον κοινωνικόν δράμα τού κ. Ζ. Μακρή. Εινε σοσιαλιστικόν, αλλά χωρίς να έκφράζεται ο σοσιαλισμός του. Παρουσιάζει την άδουλειά τού γεφαλίου υπό μίαν ένδιαφέρουσαν όρην, — έκείνην, η όποία καταβλίβει και αποκηρύσσει τούς δυστυχείς εύλους, τούς υπαλλήλους των μεγάλων έμπορικών, βιομηχανικών και τραπεζικών επιχειρήσεων.

Ο νεός Κόστος Άνδρεάδης με χίλια βάσανα, κατορθώνει επί τέλους να προσληφθ ή ως υπάλληλος μιάς μεγάλης και πρνομένης Έταιρείας πρὸς προστάσιν των προϊόντων της έθνικής βιομηχανίας (η καί τούτοις). Εινε πλήρης χήλου και όνειρον. Και εις τήν χαράν, πού τού προσέειν ο διορισμός του, άνοίγει όλην την καρδίαν του και άποκαλύπτει τα σέδιά του, τας βλέψεις του, τας έλπίδας του. Μεγαλοδέχεται, όνειροπολεί δια τεχνικής εργασίας ν' αναδειχθ ή πραγματικός εφευρέτης τού τόπου του.

Τον επαναβλέπομεν μετά έξ έτη. Εις τό γραφείον της Έταιρείας έργάζεται σάν σκυλί. Ο μισθός του όλίγος, οι οικονομίες του έπαρκοσαι πολλές. Έχει χρέη. Τό πατρικόν του σπίτι εινε υπόθηκευμένον εις ένα δανειστήν, ο όποιος

παρυστάσσει, οι ήθοσιοι διεκόπησαν από γέλια και χειροκροτήματα. Άλλά δεν υπάχεται άμφιβολία, ότι η επιτυχία αυτή όφείλεται εις τήν έξοχον υπόκρισιν. Τό έργον, — έλαφρότατον δραματίον, τό όποιον θά έλεγα κομωδιάν, άν δεν μ' έτρόμαξαν αί άξιόσσεις πού έχει η κομωδία, — έκείδουν εις: άλλ' οι ήθοσιοι έχειροκροτούντο. Έάν δεν είχα μίαν Κυβέλην διά την Καλλιότην μου, και διά τά άλλα πρόσωπα ήθοσιου, τής άξίας των κ. κ. Παπαγεωργίου, Μασίκου, Λέοντος, Παλμύρα, Γαβριηλίδου, Μουστάκα, και των κυριών Άλκαίου, Μουστάκα, Ταβουλάρη, Μαρίκου, — άμφιβάλλω πολύ άν η πρώτη μου θά άφινε τόν καλόν έντυπώσις.

Δυστυχώς εν άυτον έπεισοδιον, μία παράλειψις τύπου εκ μέρους μου, μία φράσις παρεξηγηθείσα, δυσχερότης την κ. Κυβέλην, η όποία έδήλωσεν ότι εγκαταλείπει τό έργον. Διά τούτο ο Πειρασμός δεν επανέλθη.

Τά Νέα Παναθήναια τού 1910 των κ. κ. Άννίνου-Τροσκοπούλου, τά όποια έδόθησαν εις τήν Νέαν Σκηνην, μόν φαίνονται άνωτέρα όλων των προηγουμένων. Εινε διότι τά γεγονότα τού έτους ήσαν εξαιρετικώς έκμεταλλεύσιμα, εις διότι οι συγγραφείς εύρεθών έκτάτως: ευδαίμονα, τό βέβαιον εινε ότι και αί τρέψις πράξεις της νεας Έπιθεωρήσεως έχουν πολλά όραία και έξυπνα πράγματα. Δεν είσερον ότι αυτή εινε η έντύπωση τού κόσμου, άλλ' έγω όμολογώ ότι τό βράδυ εκείνο επανελήμμενος έγέλασα κι' έχειροκρότησα με τήν καρδίαν μου.

Ιδιαίτερος μου ήρεσαν: ο έμμετρος πρόλογος, παρφοδία τού πρόλογου τού Σαντεκλέ, τόν όποιον άναγγέλλει ο κ. Χρυσομάλλης, η άλλη παρφοδία τού Ίανου πρὸς τόν Ίλιον, από τόν αυτόν Σαντεκλέ, τήν όποία άναγγέλλει ο κ. Λεπενιώτης, η μετάφρασις τών Ιταλικών τραγουδιών της Ταρνελλάς, τά όποια τραγουδεί ο κ. Χρυσομάλλης και... έξελήνγεις άποσπεσίδος ο κ. Λεπενιώτης; α σκηναί περί την Κυριακήν Άργίας, τούς Νέους Άνδρας, τήν Έθνοσύνευσιν, τόν κομήτην τού Χάλεψ (τού Μιγάλεψ) λέγει ο Μενιδιάτης πού έρχεται εις τας Αθήνας να τόν ιδή, διότι εις τό χοροίό του λέγον ότι... τόν χορεύει ο Διμάρχο... τήν Άλυσίδα, τήν Βουλήν, τήν Γερουσίαν κτλ. ένας έφεδρος, τόν όποιον με τόσην χάριν ύποκρίνεται η δ. Κοτοπούλη, τά διστάζει πάντοτε α τ ρ α ξ ι ο ν, — και άλλα άκομην πού δεν τά ένθυμούμαι με τά όνόματά των.

Τά έρευνά «Παναθήναια» δεν έχουν πλέον Πετεινάριον. Τόν κατήχησαν... χάριν οικονομίας. Και κ ο μ π ε ρ α ν τού εινε ένας «γλυκομίλητος» ένομοτάχης, τόν όποιον ύποκρίνεται όραιότερα ο κ. Λεπενιώτης. Τά τραγούδια, άλλα πρωτότυπα και άλλα διασκευαί του κ. Σακελλάριου, άφθονα και όραία. Ιδιαίτερος χειροκροτούνται τό έρωτικόν ντυμέτο Μαρίας-Μυράτ και ο κομικός έλληνογαλλικός άπόλογος τού κ. Χρυσομάλλη.

Ζητεί επιμόνος τούς τόκους. Πηγαίνει εις τό γραφείον η γυναίκα του, η όραία Λέλα, διά να τού πη ότι ο δανειστής δεν φέρνει άν δεν πληρωθ ή. Ο Κόστος ζητεί προκαταβολήν από την Έταιρείαν, άλλ' η ατρείς τόν άπορρίπτειται. Ζητεί έπειτα τρυήμερον άδειαν, διά να έξοικονομήσ η άλλος τά χρήματα—να εύρη άλλους τοκογλύφους,—άλλά και η ατρείς τόν αυτή άπορρίπτειται έπίσης. Θυμώνει τότε και την άδειαν την παίρνει μόνος του.

Από την ήμέραν εκείνην τή χαλ ή με την Έταιρείαν. Θέλουν να τόν παύσουν διά την άπαθείαν του, άλλ' άπώ; τού έλαττονούν τόν μισθόν. Νέα χρέη, νέα στενοχωρία, και επί τέλους μία άσθένεια έξ μηνών. Τον επαναβλέπομεν μετά ένδεκα έτη εις όλην του την δυστυχίαν. Έχει άναρώσ η, εινε έτοιμος ν' αναλάβ η την έργασίαν του, άλλ' έχασε πλέον κάθε δραστηριότητα, κάθε αυτοβουλίαν και όλην την χαράν της ζωής. Δεν έλπει τίποτε και άπώ; εγκαταλείπει ως μοιρολόι. Εργινεν άλλο, άνδρωπος, η ζωή τού υπαλλήλου, η καταθλητική, η άνευ στοργής, σχεδόν τόν άπεκνήμισε. Εις αυτήν την θέσιν τόν εύρίσκει τό τελευταίον κείμεμα: η παύσις του. Η Έταιρεία, ά δυνατούσα να

ΠΩΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΙΑΠΩΝΕΣ

ΚΕΝΖΟΥΖΙΤΣΟΥ

(Συνέχεια και τέλος)

Εισερχόμεθα εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ Κενζουζιτσού. Εἶνε τὸ φαιότερον καὶ τὸ μᾶλλον ἀγαθὸν παιγνίδι τῶν Ιαπώνων. Τὸ χαριέστατον καὶ τοιοῦτον, εἶνε μίᾳ παραλλαγῇ, μίᾳ ἀνάμνησιν τῶν περιήμων πολεμικῶν στολῶν τῶν Ιαπώνων Σαμουραίων κατὰ τὴν ἐνδοξὴν αὐτῶν φεουδαλικὴν ἐποχὴν. Ἀντὶ τοῦ σιδηροῦ ἀρχαίου θώρακος, φέρουν θώρακα ἀπὸ ξύλου μπαμπού. Τὸ ὅπλον εἶνε καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ξύλου καμωμένον μετέωρα κομμάτια δεμένα μετὰ αἰσθητικῆς ἐλαστικότητος τῶν ἐκμηδενίζεται καὶ εἰς τὸ ὅποιον δίδει εἰς τοὺς ἀντιπάλους εὐχέρειαν εἰς τὰς κινήσεις.

Ἐλαχίστη σημασία ἀποδίδεται εἰς τὴν θεωρίαν καὶ τὴν αἰσθητικὴν τοῦ ἀγώνος. Ἐδῶ τὸ πᾶν εἶνε νὰ πλῆξη τὸν ἀντίπαλον μετὰ ὅποιον τρόπον δυνηθῇ καὶ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ζήτησιν χάριν. Τὰ κινήματα εἶνε σφοδρὰ καὶ φαινομενικῶς χωρὶς τέχνην τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως εἶνε πῶς νὰ καταστή ὁ ἀγὼν πλέον σφοδρὸν καὶ διεγείρῃ τὸ πνεῦμα τῆς μάχης. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται θανατικῶς.

Ὅραϊον εἶνε τὸ θέαμα τοῦ ἀγώνος τούτου, ὅταν γίνονται μετὰ ταύτας τὸν Ευρωπαϊκὸν πλοῖον, οἱ ὁποῖοι ἐξεμύοντο τὸ Ζουζιτσού καὶ τὸ Κενζουζιτσού. Οἱ μικροὶ Ιάπωνες ἐπιτείνονται κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν κολοσσὸν μετὰ τὴν σφοδρότητα, ὥστε πολλὰκι τοὺς ἀναγκάζουν νὰ τρεπντοὶ εἰς ἀσάκτον γρήγην.

ΡΥΖΙ ΚΑΙ ΧΟΡΤΑ

Ἡ τροφὴ τῶν μαθητῶν εἶνε ἀπλουστάτη. Τὸ πρῶτον λίγος ρύζι, λίγα λαχανικά καὶ λίγα γάλα διὰ τοὺς ἀσθενικοὺς.

Τὸ γάλα εἶνε νεωτερισμὸς, διότι εἰς τὴν Ιαπωνίαν δὲν ἐκαμναι ποτὲ χρῆσιν αὐτοῦ. Τὸ μεσημερι κατὰ παραπάνω: λίγος γάλα καὶ λίγος κρεῖας.

Τὸ βράδυ σάν τὸ πρῶτον. Αὕτῃ εἶνε ἡ τροφὴ σκεδὸν ὅλων τῶν οἰκογενειῶν εἰς τὴν Ιαπωνίαν.

Ὅμως οἱ μαθητὰ δὲν συνειθίζουσιν εἰς διαίταν πλουσιωτέραν ἐκείνην, τὴν ὅσην θὰ εἶδον ἅμα ἀποφοιτήσαντες. Τὸ ρύζι ἀποτελεῖ τὴν βῆσιν τῆς τροφῆς των. Καὶ ἂν χρῶνται αὐτὸν ἀπὸ τὸν ἀνθρώπου καὶ ὁμαλὴν δύνανται μαθητῶν, ἡ διαίτα αὐτὴ θὰ εἶνε πολλὴ ὑγιεινὴ.

Τελὸς εὐχαριστοῦμεν εἰς τὴν μεγαλειότητα αἰθούσαν ἀπὸ ὧν, ὅπου καὶ τετρακοσιοὶ μαθητὰ ἐδίδοντο ἀντὶ τοῦ θεοῦ. Εἶνε ἡ αἰθούσα τῶν διδασκῶν. Ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς διδάσκει ἐδῶ τὴν ἠθικὴν. Οἱ μαθητὰ παύσαντες τὸν Ιαπωνικὸν ὕμνον, ὁ ὁποῖος μὲν κἀναι μεγίστην ἐντύπωσιν καὶ μὲς μεταφέρει εἰς χρόνον, ἀρχαῖος.

Τὰ ΜΝΗΜΕΙΑ

Εἰς τὸν ἄλλον βλέπομεν τὴν μικρὰν λίμνην τὴν ἀνεκωκισμένην εἰς τὸν ναύσταθμον Τόγγον. Τὴν κατασκεύασαν οἱ μαθητὰ πρὸς τιμὴν τῆς ναυμαχίας τῆς Ιαπωνίας. Ἀναταράσσεται τὸ στενὸν τῆς Τσουσίμας, ὅπου κατεστράφη ὁ ρωσικὸς στόλος. Ἐπ' αὐτῇ εἶνε βράχον εἶνε χαραγμένον μετὰ Κινέζικα γράμματα: «Πάντοτε μετὰ γενναϊότητα. Καὶ ὑποκάτω τῆς σφραγίδος τοῦ ναυάρχου Τόγγου. Ὀλίγον πέραν, παρὰ τὴν μεγάλην θύραν τῆς σχολῆς, ἀκόμῃ ἐν μνημείοις: Ὁγκος γραμμάτων ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ στρατάρχης Γιαμαγιάτα διέταξε καὶ ἐξέφραξαν τὰς ἐξῆς λέξεις: «Τὸ Ιαπωνικὸν πνεῦμα τῆς Ιαπωνίας».

Εἰμεθα εἰς τὴν μεγάλην θύραν, ὅτε οἱ μαθητὰ ἐξερχόμενοι ἐστάθησαν καὶ ἐχαίρεισαν. Ἐνοήσαμεν, ὅτι ἐχαίρεισαν ἡμᾶς ἢ τὸν διευθυντὴν των. Ὁχι... ὅχι... Αὐτοὶ καὶ ὅταν ἀπεμακρύνθημεν, ὁ μυστηριώδης χαρκτηρισμὸς τῶν μαθητῶν ἐξηκολούθη.

Τότε ἐνοήσαμεν. Ἐτίμονοι τὸ μνημεῖον, ἐτίμονοι τὸν ἱερὸν «Πνεῦμα τῆς Ιαπωνίας», τὸ ὅποιον περιέχεται ἀνωθεν τῆς σχολῆς, καὶ τὸ ὅποιον χωρεῖται οἱ μαθητὰ, ὅταν εἰσερχόμενοι εἰς τὸ μέγα, τὸν σπουδαῖον καὶ ὅταν ἀπερχόμενοι εἰς τὰς οἰκίας των.

Ἐξήλθομεν ἀποκομίζοντες βαθύτατην ἐντύπωσιν. Εἶδον μετὰ τὰ μάτια μας τὴν ζωντανὴν διάνοιαν τῆς Ιαπωνίας.

Καὶ ἐνοήσαμεν τὸ μυστικόν, τὸ ὅποιον ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν νίκην.

Μετὰ τὸν Γαλλο-γερμανικὸν πόλεμον, ἐλέγηται ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῶν Γερμανικῶν δυνάμεων ὀφείλεται εἰς τοὺς διδασκάλους. Τούτῳ ἐφαρμόζεται τελειὸς εἰς τὴν Ιαπωνίαν. Καὶ ὅχι μόνον αἱ νίκαι τῶν ὁπλων, ἀλλὰ καὶ αἱ νίκαι τῆς εἰρήνης συνηθίζονται εἰς τὸν ἱερὸν αὐτὸν περιβόλον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου καλλιεργεῖται τὸ Πνεῦμα τῆς Ιαπωνίας.

ΤΕΛΟΣ

Ἐρ' ὅσον λοιπὸν ἐνσταταὶ ὁ κόσμος, ὁ Μωσαϊκὸς νόμος, ὁ μόνον οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον δὲ ἀπολέση τὴν ἰσχύον, ἀλλὰ καὶ θὰ τελειοποιηθῇ συμπληρωμένος διὰ τῶν δογμάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Αὐτὰ ταῦτα, ὅτις ἤθελε παραβῇ μίαν τῶν ἐντολῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, καὶ διέδωκεν εἰς τοὺς ἀθεοφῶντες τὴν ἀδελφὴν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, οὗτος θὰ καταστῇ ἀνάξιος Χριστιανὸς καὶ θ' ἀποκληρωθῇ τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

«Ὅς δ' ἂν ποιῇ καὶ διδάξῃ οὗτος μέγας κληθῆσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν».

Ὅστις δὲ ἐκπληρώσῃ πιστῶς τὰς διατάξεις καὶ ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ διδάξῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἐν εὐεβείᾳ καὶ εὐνοειδίᾳ ἐξάκρην τῆς Χριστιανικῆς ἀρετῆς καὶ τὴν πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπαγγελμῶν τῆς αἰωνίας ζωῆς δι' ἔργων καλῶν καὶ θαυμάτων, οὗτος θέλει ὀνομασθῇ μέγας Χριστιανὸς καὶ θὰ δοξασθῇ ἐν τῷ Ὑψίστῳ, ἀπολαμβάνων θείας μακαριότητος ἐν τῷ χορῷ τῶν ἁγίων, τῶν δούλων καὶ τῶν δικαίων.

Κωνσταντῖνος ΜΑΡΓΑΡΟ Ν. ΜΑΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

Μεταξὺ φίλων, οἵτινες ἤσαν πρόφρονες τῇ βροχῇ, διὰ τὴν μὴ πᾶν εἰς τὰ σπῆλαια των, ἀλλὰ νὰ μένουν εἰς τὸ καπνιστὸν:

— Φοβάσαι τοὺς κεραινοὺς;

— Μόνον τῆς γυναικὸς μου.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Κανέλλου Β. Σπυροπούλου, ἐξ Ἀγίου).

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΤΟ ΑΚΑΝΘΙΝΟΝ ΣΤΕΜΜΑ

— Ἀς ἀκούσουν οἱ θεοὶ τὸν λόγον σου καὶ ἄς μᾶς βοηθήσουν!

— Εἶμαι βέβαιος. Πλέον εὐχρηστον γάμον δὲν θὰ κατορθώσῃ ὁ πατήρ μου δι' ἐμὲ. Τέσον εἶμαι βέβαιος, ὥστε θ' ἔδωκ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸ τῆς τῆς, διὰ τὴν ἀκούσῃς τὴν ἀπάντησιν ἀμέσως.

— Ὅχι... σ' ἐξορκίζω. Δὲν εἶνε πρόθυμον νὰ ριθκινδυνεύσῃς. Ἐὰν ἐκείνος δὲν θέλῃ, θὰ εὐρεθῇ εἰς θεῶν δυσχερῇ. Τὸ ὁρῶν εἶνε νὰ τοῦ ἐμυλίσῃς κατ' ἴδιον, ὅταν ἡμεῖς θὰ ἴμεθα μακρὰν, καὶ ἂν ἐχῇ ἀντιρρήσεις, νὰ προσπαθῇς νὰ τὸν πείσῃς.

Ἡ νύξ εἶχε προχωρήσει καὶ τὸ δειπνὸν ὤφειλε νὰ τελειώσῃ.

Μερικαὶ λυχναίαι εἶχαν τεθεῖν πλέον, διότι οἱ ἐκνηρότεροι ἐκ τῶν ὑπηρετῶν εἶχαν κοιμηθῇ.

Οἱ βασιλεῖς ἡγήθησαν καὶ οἱ παρκαθημένοι. Τὴν ὥραν ἐκείνην θὰ ἀπεχωρίζοντο.

Μετὰ ἀνάπαυσιν ὀλίγων ὥρων, τὴν ἐπαύριον ἀμφοτέρωι ἡγεμόνες θ' ἀναχωροῦν, ὁ μὲν διὰ τὰς Ἀθήνας, ὁ δὲ διὰ τὴν Βαβυλῶνα.

— Θὰ περιμένω ταχέως τὴν ἀπάντησίν σου, εἴπεν ὁ Σέλευκος πρὸς τὸν Δημήτριον.

— Καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικὴν σου, εἶπεν ὁ Δημήτριος πρὸς τὸν Ἀντίοχον.

Καὶ ἀπεχωρίζονταν μετὰ δέγματα μεγάλης φιλίας καὶ ἐγκαρδιότητος.

Τὴν ἐπομένην οἱ κάτοικοι τῆς Ἐφέσου εἶδαν ἀναλλὰξ τοὺς δύο βασιλεῖς μετὰ τὰ τέκνα των καὶ τοὺς στρατοὺς των νὰ ἐγκαταλείβουν τὴν πόλιν.

Κανεὶς δὲν ἐφάνταζε ποτε δρᾶμα ἡρώδες τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀφοῦ δὲν τὸ ἐφάνταζε ποτε οὐδ' αὐτοῖς, οἱ ὁποῖοι ἐμελλαν νὰ χρησιμεύουν ὡς ἡρώες τοῦ.

Οἱ δύο ἑρασταὶ καθόρθον καὶ τὴν τελευταίαν ὥραν τοῦ χωρισμοῦ νὰ συναντηθῶν.

Ἀνεβῶσαν τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς ὑποσχέσεις των καὶ ἀφίχθησαν—ὅχι, βέβαια ὅσον ἐπὶ τὸν δῆμον, ἀλλὰ μετὰ τὸν τρόπον ποὺ ἐξευρίσκει ἡ ἀγάπη, ὅτι οὔτε ὁ εἰς, οὔτε ὁ ἄλλος θὰ ἔβλυν ποτε εἰς γάμον, ἂν δὲν ἐνωθῶν μαζῇ.

Ἡ συνάντησις ἐκείνη ἔγινεν εἰς ἕνα ἥρεμον διάδρομον τοῦ ἀνακτόρου, ὅπου δὲν ὑπῆρχε κίνησις, οὐδὲ φρουρῶν.

Μόνον ἡ Μύρρα, ἡ ἐμπιστοῦς θεραπαινὶς, παρενέβαινε ἐκεῖ μακρὰν, εἰς τὸ βάθος καὶ παρὰ τὸ κατώφλιον μίαν μικρὰς θύρας.

Ἀπὸ τῆς θέσεως ἐκείνης, ἡ Μύρρα εἶδε τοὺς δύο νέους ν' ἀνταλλάσσον τὸ φίλημα τοῦ ἔρχου καὶ τοῦ χωρισμοῦ, τὸ ὅποιον ἦτο καὶ τὸ πρῶτον τοῦ ἐρωτῶν τῶν φίλων.

Καὶ ὅλον τὸ ταξίδιον ὁ Ἀντίοχος δὲν ἔκαμε λόγον εἰς τὸν πατέρα του, περιέργως δὲ οὔτε ὁ πατὴρ του ἔκαμε λόγον εἰς τὸν Ἀντίοχον, διὰ τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἦτο τόσο ἐνδιαφέρουσα διὰ τὸν οἶκον καὶ τὸ κράτος των.

Ἀμφοτέρωι ἐπερίμεναν νὰ φθάσουν εἰς Βαβυλῶνα διὰ νὰ ἐκμυστηρευθῶν.

Ἀπ' ἑτέρου ὁ Δημήτριος, ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ στέλου του, ἔπλεε πρὸς τὸν Πειραιᾶ. ἔχων πλησίον του τὴν Στρατονίκην.

Ὅτε αὐτοὶ εἶχαν ἀποφασίσαι ἀκόμῃ νὰ τῆς ἐμυλίσῃ, οὔτε ἐκείνη.

Ἀιγνῆς, ἐνθ' ἐδιδόχον τὸ Λίγαλον καὶ ἂν μετὰ τὸν Κυκλάδων νήσον, ἀναγίλλουν οἱ πρῶτοι εἰς τὸν Ὀλύμπον Ἀθηναίων, ὁ ὁποῖος ἐπείνετο προσεγγίζον τὸν στόλον τοῦ Δημητρίου.

Μετὰ τὰς ἀναγκαίας ἐγγρήσεις, ἐπληρώσαν τὴν ναυαρχίδα, τῆς ὁποίας ἐπῆβαινε ὁ βασιλεὺς, ἐν ἑκ τῶν Ἀθηναίων πλοίων καὶ ἀπέβησαν τὸν ἀρχηγὸν τῆς μικρᾶς μοίρας.

Ὁ μοίραρχος οὗτος, Θρασύκλεις ὀνόματι, ἦτο ἀπεσταλμένος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν μετὰ ἐντολὴν εἰδικὴν νὰ συναντήσῃ ἐν θαλάσσῃ τὸν Δημήτριον, πρὶν οὗτος φθάσῃ εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Ὁ βασιλεὺς τὸν ἀπέβη, ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος μετὰ τὴν συνήθη του αὐστηρὰν εὐγένειαν καὶ μεγαλοπρεπῆ προσήγειον.

Ἐξελθὼν ὅμως ὅταν εἶδε τὸν ἀπεσταλμένον νὰ τρεπταί μετὰ περισσοτέραν αὐστηρότητα καὶ μετὰ ὀλιγωτέραν προσήγειον.

Ἀνελήφθῃ μάλιστα ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ Ἀθηναίου καὶ οἰκτιρῶν πικρίας, ἐνθ' αὐτὸς ἦτο συνειδητὸς νὰ βλέπῃ τοὺς Ἀθηναίους γυναικῆς πάντοτε καὶ περιποιητικῶς πρὸς αὐτόν.

— Ταξείδευσεν, Ἀθηναῖε, διὰ τοὺς πειρατὰς ἡ ἀπερχομαι εἰς τόπον μακρὸν, διὰ νὰ ἐκτελέσῃς ἐντολὴν τῆς πόλεως:

— Ἡ ἐντολή μου, βασιλεῦ, ἦτο νὰ σὲ συναντήσω.

— Ἐμὲ;

— Χάριν σου ἐβρίσκομαι ἐδῶ.

— Πρὸς τί πόσιν σπουδῇ, ἀφοῦ ἐγὼ πλέω πρὸς ἡμᾶς;

— Διὰ τοῦτον ἀκριβῶς τὸν λόγον μετὰ ἐστειλεν ἡ πόλις.

— Νὰ με προϋπαντήσῃς;

— Καὶ νὰ σοῦ ἀναγγείλω ὅτι δὲν εἶνε κατὰ ἄλλος ἢ εὐκαιρία νὰ ἐλθῇς εἰς Ἀθήνας.

Ὁ βασιλεὺς ἡγήθη τὸ ἀνακλίντρον, ὅπου ἐξηπλοῦτο μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καὶ πρὸς τῆς τῶν ὁρατικῶν κατὰ πρόσωπον.

— Σοῦ κἀναι ἐντύπωσιν ὁ λόγος μου ὡς ἀπροσδόκητος; εἶπεν ὁ Ἀθηναῖος.

— Δὲν τολμᾷ ἀνὴρ νὰ πιστεύσῃ ὅσα ἔχουσα.

— Εἶνε, ἐν τούτοις, ἀληθές.

— Αἱ Ἀθήναι ἀποδοῦναι τὸν ἡγεμόνα των;

— Τοιαῦτα εἶναι τὰ ἀνθρώπινα, ὁ βασιλεῦ.

— Ἀλλὰ δὲν παρήλθε διετία, ἀφόρτος ἐστὶν ἡ σάν εἰς τὴν μακρὰν στοᾶν καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως καὶ τοὺς ναοὺς καὶ τὰς πλατείας ὅλας ἀνδράντες μου καὶ αἱ προτομαὶ μου, καὶ ἐτιμῶμαι ὡς θεὸς ἀπὸ τοὺς συμπολίτας σου, διὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὅποιαν τοὺς προσέφερα.

— Ἐγὼ νομίζω, τὸ δῶρον σου οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ δὲν λησμονοῦν καὶ ἐὰν παρ' αὐτῶν ἔλαβες. Αἱ φορολογίαι εἰς τὰς ὁποίας ὑπέσθης τὸν δῆμον, τὰ ἐννέα τάλαντα χρυσοῦ, τὰ ὅποια συνέλαβες ἐν τῷ μῆτις ἡμέρας, διὰ νὰ τὰ δωρήσῃς εἰς τὴν ἐρωμένην σου, ἀφῆκαν πληγὴν αἰματηρὰν εἰς τὸν πολιτῶν τὴν μνήμην, ἡ ὁποία δὲν ἐπολύωθῃ ἀκόμῃ.

— Ἀλλ' ὁπωσδήποτε τῆς πόλεως ὁ βασιλεὺς εἶμαι ἐγὼ.

— Βασιλεὺς εἶνε ὅστις ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς πόλεως.

— Καὶ τίς ἐτόλμησε νὰ μετατρέψῃ τὸν Ἀθηναῖον τὴν γνώμην διὰ τὸν ἐλευθερωτὴν τῆς πατρίδος των;

— Ἡ παρὰ τὸν Ἰφὸν συντριβὴ σου.

— Ἐγνώσθῃ λοιπὸν ἡ μάχη;

— Καὶ τὸ οἶκτόν της ἀποτέλεσμα.

— Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀνθρώπινο: Νὰ με φεοποιῇς ἐφ' ὅσον ἤμην ἰσχυρὸς καὶ εἰς τὴν πρώτῃν δυσμένειαν τῆς τύχης νὰ μὴ ἀρνῶμαι ἀστυλόν.

— Ὁ δῆμιος, βασιλεῦ, ποὺ κυβερνᾷ τὴν πόλιν, ἔλαβε τὰς ἀποφάσεις ταύτας.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἔμεινε σιωπηλὸς ὁ Δημήτριος, ἀναλογιζόμενος τὴν ἀκαρτέστην τῶν ἀνθρώπων.

Ἀκόμῃ δὲν ἐξέπνευσαν ἀπὸ τὰς ἀκοῆς του οἱ ἄλλοι τὸν ἀπευφημῶν καὶ τὸν παιάνον, οἵτινες ἀντήχουν πρὸς τιμὴν τοῦ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν.

Ἐὰν πρὸς τοὺς ἀκόμῃ, διέτασσε τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἐκποιήσουν τὸν οἶκον καὶ νὰ ἀπαρτίωσιν τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐκπατρίσθον ἅλοι, οὐδ' ἀνδρῶς ἀειρουμένου, θὰ ὑπέκυπταν εἰς τὴν διαταγὴν του.

Καὶ τὴν κατὰ τὴν ἐκείνην, διότι ἡττηθῇ εἰς μίαν μάχην.

Καὶ ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἡττηθῇ. Ἡ σκέψις τοῦ ἀπεριμενέτου ἀμείστου πρὸς τὴν ἐκδικήσιν.

Κατεμάρτυρε πρὸς στιγμὴν τὰς δυνάμεις του, διὰ νὰ πείσῃ ἂν ἦνε εἰς θεῶν νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀποστάτας.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης)

Η ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ

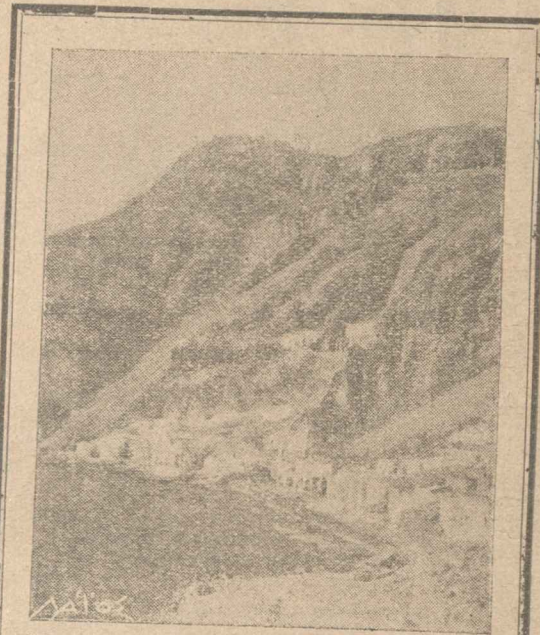
ΕΝΑ ΑΜΠΕΛΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΕΝΑΣ ΒΛΩΣ ΓΗΣ

Είς τὰς ὁραίας σελίδας τοῦ Ἀπολλωνίου ἀναφέρει τὴν θελκτικὴν ἱστορίαν τῶν Ἀργοναυτῶν, οἵτινες, ἐμποδιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων καὶ ταλαιπωρούμενοι εἰς τὰ κύματα τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν ἕνα βῶλον γῆς, προσφέροντες θυσίαν εἰς τὸν Ποσειδῶνα.

Ἀμέσως τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀνέβλυσεν ἐκ τῆς θαλάσσης μία νήσος, εἰς τὴν ὅποιαν εὗρον καταφύγιον οἱ Ἀργοναῖται, ἀληθῆ ὅσων ἐν μέσῳ τοῦ πελάγους. Αὐτὸς εἶνε ὁ θρόλος τῆς καταγωγῆς τῆς Θήρας, τῆς γνωστῆς κατὰ τοὺς νεώτερους χρόνους μετὰ τὸ ὄνομα Σαντορίνη, τῆς νεώτερας νήσου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ ὧν, αἱ ὁποῖαι στίβουν τὸ Αἰγαῖον πέλαγος.

Ὁ ὥραιος ὅμως αὐτὸς μικρὸς μῦθος οὐδεμίαν ἐπίσημὴν χάριν εἰς τοὺς τραχεῖς γεωλόγους. Δι' αὐτοὺς ὁ Ποσειδὼν λαμβάνει τὴν μορφήν ἡφα-

Ἡ γραφικωτάτη ἀποψη τῆς Προτενούσης πόλεως καὶ τοῦ λιμένος τῆς Θήρας.

στείου, εὐρισκόμενον ὑπὸ τὴν θάλασσαν, καὶ εἰς τὴν ὁραίαν νήσον Σαντορίνην προσιμῶν νὰ βλέπουν ἡφαίστειά τινι γῆν, συγκεκριμένην ἀπὸ λάβαν ἥτιον καὶ ἄλλα ἡφαιστειογενῆ στοιχεῖα προελθόντα ἀπὸ ἐκρήξεων.

Η ΟΡΑΙΑ ΝΗΣΟΣ

Βεβαίως αἱ φυσικαὶ ἰδιότητες τῆς Σαντορίνης εἰνε πολὺ περιέργου καὶ ἡ θεὰ τῆς παράδοξο, καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦτον φοβερά. Στενὴ, ἐπιμήκης καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡμισφαιροειδὴς ἡ νήσος, σχηματίζει, μετὰ τὴν γειτονικὴν αὐτῆς Θηρασίαν καὶ τὸν βράχον Ἀσπρονήσι, τὰ ἄκρα εὐρέως κρατήρος 18 μιλίων περιφερείας. Εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης αὐτῆς κονίστους ὑπάρχουν μερικὰ μικρὰ μαθρα νησάκια, ξηρὰ καὶ ἄδενδρα, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται Καϊμένην.

Η ΝΕΑ ΓΗ

Ὅλγοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων εἶδαν τὴν γένεσιν νέας γῆς. Οἱ γνησιότεροι τῶν κατοίκων τῆς Σαντορίνης εἶδαν τὸ θαυμάσιον τοῦτο γεγονός. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιωτάτων ἱστορικῶν χρόνων, πολὺ δὲ πιθανὸν καὶ ἐνωρίτερον ἀκόμη, τὸ ὑπὸ τὴν θάλασσαν ἡφαιστειὸν ἐταράσσεται καὶ ἐβρῶνται. Κατὰ τὰς φοβεράς δὲ αὐτοῦ παραφορὰς, κατὰ μεγάλα διαλείμματα, αἱ καϊμένην ἐξήλθαν ἀπὸ τὰ ἐγκυατὰ τῆς γῆς.

Ἡ τελευταία ἐκρήξις ἔγινε πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν. Ἀπὸ τὰ ἀμπέλια τῶν καὶ τὰ ὑψώματα τῆς νήσου οἱ κάτοικοι εἶδαν ἐκθαμβοὶ νὰ διανοίγῃ ἡ κορυφὴ τοῦ καταβυθισμένου ὄρους καὶ ἤκουσαν τὸν ἡφαιστειὸν νὰ βρυχάται μετὰ ὀλὴν αὐτοῦ τὴν τεραστίαν ἐκρήξιν. Καὶ εἶδαν λίθους μεγάλους καὶ ὀγκύους μεταλλῶν καὶ λάβαν καὶ πρὸ φοβερὸν καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν νὰ ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐπιφανείαν ἀπὸ τῆς μεγάλης ἐκείνης βάθῃ νῆα γῆ.

ΑΙ ΚΑΨΜΕΝΑΙ

Παλαιὰ, Μικρὰ καὶ Νέα Καϊμένη. Οὕτως ὀνομάζονται τὰ νέα αὐτὰ νησάκια, τὰ ὁποῖα σημεῖον εἶνε σιτορεσπορῶντες βράχοι ἀπὸ λάβαν. Εἰς μερικὰ μέρη διακρίνεται κανεῖς ὀλίγα χόρτα καὶ μερικαὶ συκῆς, αἱ ὁποῖαι κινδυνεύουν εἰς τὴν ἐρημίαν ταύτην. Οὐδὲν ἄλλο ἔχουσιν ζωῆς ἢ βλαστήσεως ὑπάρχει εἰς τὴν μονοτονίαν τῶν ρυτιδωμένων αὐτῶν κλιτύων.

ΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΝ

Ἡ ἱστορία τοῦ ἡφαιστείου τῆς Σαντορίνης εἶνε φοβερά. Ἡ πρώτη γνωστὴ ἐκρήξις ἔγινεν εἰς τὰ 198 π. Χ. Ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας, γράφει ὁ Στράβων, μεγάλα φλόγες ἐξέρχοντο ἀπὸ τὴν θάλασσαν μετὰ τὴν Θήραν καὶ Θηρασίαν καὶ ἐν μέσῳ τοῦ βράχοντος ὕδατος ἀνελήθησεν ἡ Παλαιὰ Καϊμένη.

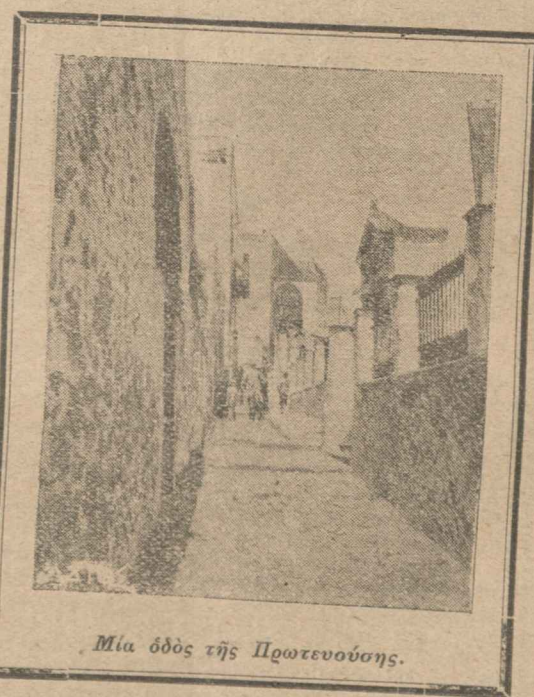
Ἡ ἄκρα τῆς νήσου ἀσπρότερη διὰ δευτέρως ἐκρήξεως, ἡ ὁποία ἔγινε κατὰ τὸ 600ν ἔτος π. Χ. Καὶ ἄλλῃ γῇ ἐπεσσεύθη εἰς αὐτὴν κατὰ τὰς ἐκρήξεις τοῦ ἔτους 726 π. Χ. ὅτε οἱ ἐκσφενδονισθέντες ἑλαφρόλεθροι ἐφθασαν μέχρι τῶν παραλίων τῆς Μ. Ἀσίας καὶ τῆς Μακεδονίας.

Τὸ 1457 μέρος τῆς Παλαιᾶς Καϊμένης ἀσπασθῆναι καὶ ἐβυθίσθη κατὰ τὸ 1573 τὸ ἀσπασθῆναι ὅμως τεμάχιον ἀντικατεστάθη διὰ τῆς χωριστῆς νήσου Μικρᾶς Καϊμένης.

Ἐπειτα ἔγινεν ἡ μεγάλη ἐκρήξις τοῦ 1650, ὅτε φοβερά δυσωδία διεχύθη ἀπὸ τὸ πυρφογενὲς βάραθρον καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Σαντορίνης ἀπέθαναν ἐξ ἀσφύξιας σὺν μυρίαις δηλητηριασμέναις με ἀέριον.

Ὁ κρότος τῆς ἐκρήξεως ἤκούσθη ἔως τὰ Δαρδανέλλια καὶ μέγα σεισμικὸν κύμα θύσας 15 ποδῶν ἔπεσεν εἰς τὴν γειτονικὴν νήσον Ἴον. Εἰς τὴν Κω ὁλόκληρος ὁ Ὀθωμανικὸς στόλος ἐρίσθη εἰς τὴν ἀκτὴν, ἐνθ' εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῆς Σαντορίνης, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κύκλου τοῦ κρατήρος, ἕνας μεγάλος ἀνέβλυσεν βράχος.

Τὸ 1707 ἀνεφάνη ἡ Νέα Καϊμένη καὶ τὸ 1866 συνέβη ἡ τελευταία ἐκρήξις, ὅτε ἄλλα τρία νέα νησάκια ἀνέβησαν εἰς τὴν ἐπιφανείαν, τὰ ὁποῖα σιγά-σιγά ἐμεγάλωναν, ἕως

Μία ὁδὸς τῆς Προτενούσης.

ὅπου ἠνώθησαν μετὰ τὴν Παλαιὰν Καϊμένην.

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ

Θὰ ἐνόμιζε κανεῖς ὅτι ἐν τῶσιν ἐπιζήνουν μέρους τῆς γῆς θὰ ἦτο ἀκατοίκητος. Καὶ ὅμως ἡ νήσος, ἐκ τῆς ὁποίας φαίνεται διὰ αὐτὰ τὰ ἀνα-

[Τοῦ Ἀγγλοῦ περιηγητοῦ Α. Ε. JOHNSON]

πηδύσαντα ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς νησιά, εἶνε καλῶς κατοικημένη, οἱ δὲ νεώτεροι κάτοικοι τῆς στρέφονται πρὸς τὸν βράχον τῶν μετὰ τὴν γενετικὴν στοργὴν ἐκείνην, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται τοῖς νησιώταις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀρχιπελάγους. Κανεῖς δὲν γνωρίζει πότε θὰ κάμῃ νῆα ἐκ κρημίν ἢ κρημινὴ τῶρα φοβερὰ αὐτὴ ἀπειλὴ, οὐτε ποῖας διαστάσεις θὰ λάβῃ ἡ καταστροφὴ. Ἐνὺς μάλιστα εἶπεν: ὅτι εἰναι ἀσφαλτέστερον νὰ ζῇ κανεῖς ἐπὶ τῶν νῶτων μᾶς φαλατῆς, παρὰ νὰ κατοικήῃ εἰς τὴν Σαντορίνην. Οὐδεμίαν ὅμως δίδουν προσοχὴν εἰς αὐτὰ οἱ κάτοικοι, οἱ ὁποῖοι πηγαίνουν εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις τῶν καθ' ἑκάστην, χωρὶς νὰ σκεπτόνται ποσὸς τὸν κρημινεὸν ἐπ' αὐτῶν κινδύνον.

ΤΟ ΕΞΟΧΟΝ ΘΕΑΜΑ

Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεῖς πόσον ἐξοχὸν

Ἡ ἀποβάθρα.

εἶνε τὸ θέαμα εἰς τὸν ταξειδιώτην, ὅταν φθάνῃ εἰς τὴν Σαντορίνην κατὰ σεληνοφάντιστον νύκτα. Εἰς τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν εὐρίσκεται ἡ Προτενούσα πόλις τῆς νήσου μετὰ καταλευκὸς οὐκίας τῆς, ἐν μέσῳ τῶν βράχων. Ὅταν τὸ ἀπρόσπλοιο γδῆσιν εἰς τὴν παραλίαν, διακρίνεται ἡ ἡλιοειδὴς ἀνοφερὴς ὁδὸς, ἡ ὁποία φθάνει μέχρι τῆς ἐναερίου πόλεως. Δὲν φαίνονται φωτα, ἐκτὸς τῶν ἐρυθρῶν φανῶν τῶν πλοίων καὶ τῆς λευκῆς ἀνταντίρας, τὴν ὅποια ἀποδίδουν αἱ οἰκίαι. Οἱ βράχοι κρέμονται ἀνωθεν τῆς βαθεῖας θαλάσσης, εἰς τῆς μέγα, εἰς τὸν κρημινόν.

Δὲν ἀγκυροβολοῦν τὰ πλοῖα ἐνεκα τοῦ μεγάλου βάθους, ὁ δὲ μικρὸς λιμὴν, εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ ἀποβίβασις, ἀρκεῖ εἰς αὐτὰ. Στρέφον ὁ ἕνος ἀπὸ τὴν παραλίαν τὸ βλέμμα, τὸν καταλαμβάνει ἀπορία πᾶς θὰ ἀνέλθῃ τὴν ἀπὸ τοῦτον αὐτὴν σφαιρὴν τῶν βράχων καὶ τὴν συσσωρευσάντων ἀποκρημνῶν τοίχων, τῶν μικρῶν θόλων καὶ τῶν τετραγώνων ὀροφῶν, αἱ ὁποῖαι παρατάσσονται καὶ κρέμονται ἀνωθεν τῶσιν ἐπιζήνουν. Τάχιστα ὅμως αἱ ἀμφιβολίαι διαλύονται.

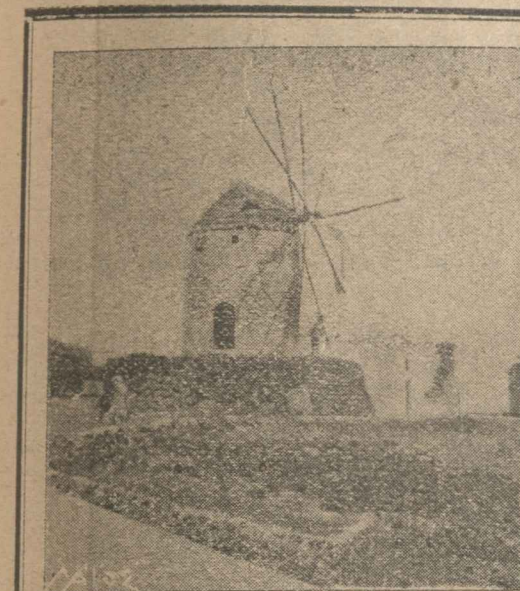
Παρουσιάζεται ἀμέσως ὁ ὀνηλάτης, ὁ δὲ ἐπιβάτης, ἐπιβάντων ὑπομονητικῶν ὄνων, ἀνέρχεται μετὰ σχετικὴν ἀνάπαυσιν τὸν κρημινόν δι' ἑλικροειδοῦς ὁδοῦ.

Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ

Ὅλγοι πόλεις εἶνε τῶσιν κορυφαί, ὅσων ἡ πρωτεύουσα τῆς Σαντορίνης. Τὸ μῆκος τῆς πόλεως εἶνε ὀλιγώτερον ἀπὸ ἐν μίλιον εἰς τὴν ἀπόστασιν δὲ ταύτην μόλις δύο ὁμοῖοι ἐκτείνονται. Εἶνε δὲ οἱ δρόμοι αὐτοὶ τῶσιν πλατεῖς, ὥστε μόλις δύναται νὰ περῶσιν δύο φορτωμένοι ἡμίονοι, διὰ τὴν συναντηθῶν.

Εἶνε λιθόστρωτοι καὶ πολλάκις διέρχονται διὰ μέσου τῶν αὐτῶν τῶν οἰκῶν, αἱ ὁποῖαι κρέμονται, ἄλλαι πολλὰ μαζῇ, ἄλλαι μόναι, εἰς τοὺς ἀποκρημνῶν βράχους, ὥστε νομίζεις ὅτι θὰ τὰς παρασθῇ ἡ πρώτη πνοὴ τοῦ ἀνέμου. Ἀρχιτεκτονικῶς ἡ πόλις παρουσιάζει κατὰ πολὺ

τὸ ἀλλόκοτον καὶ τὸ ἀσυμβίβαστον. Πλεῖστα τῶν οἰκῶν ἔχουν τὰ θεμέλια τῶν καὶ πολλὰκις καὶ τὰς πλευρὰς τῶν σκαλισμένας ἐπάνω εἰς τὸν μαλακὸν τιτανώδη βράχον καὶ καταλαμβάνουν θέσιν ἐντέλως παράδοξον ὑπὸ ἀρχιτεκτονικῇν εὐ-

Ἀνεμόμυλος ἐν Θήρᾳ.

ρυθμίαν. Νομίζει κανεῖς ὅτι δὲν ὑπάρχει σγέδιον πόλεως. Φαίνεται ὡς νὰ ἔκτισεν ἕκαστος ὅπως ἤθελεν, ἀνάλογως τῶν ὁρῶν του ἢ τῶν οικονομικῶν του προοπτολογισμῶν. Ὅταν ὅμως, παρατηρήσῃ καλλίτερα, θὰ ἴδῃ ὅτι αἱ οἰκοδομαὶ ἔγινεν με σγέδιον εὐφρόνιστον καὶ μολοντοὶ αἱ οἰκίαι συνδέονται πρὸς ἀλλήλας καὶ ἀποτελοῦν σποτὸν Κινεζικὸν αἰνίγμα, ἐν τούτοις τὸ εὐνολον ἀποτελεῖ γραφικώτατον θέαμα.

Ἡ ποιότης οἰκίας πλουσίαν κατοικῶν στολίζουν τὴν πόλιν, καθὼς καὶ δύο μεγαλοπρεπεῖς ναοί. Οἱ δύο οὗτοι ναοὶ παρουσιάζουν κατὰ τὸ ὅσον κινεῖ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον: τὴν θεοσκεπτικὴν διαφορὰν, ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τὴν νήσον. Ἡ μία Ἐκκλησία ἀνήκει εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ ἡ ἄλλη εἰς τοὺς Καθολικοὺς, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀρκετοὶ καὶ μετὰ τῶν ἀπόγονοι τῶν Ἰταλῶν καὶ Ἰσπανῶν ἱερωτῶν, οἱ ὁποῖοι διεκοροπίσθησαν κατὰ τὸν Μεσαίωνα εἰς τὰς Ἑλληνικὰς νήσους.

Ἡ γῆ τῆς Σαντορίνης ἔχει παραδόξως ἰδιότητα, Νεκροί, οἱ ὁποῖοι ἐνέγραψαν πρὸς διατίαν, ὅταν ἠνέχθη ὁ τάφος των, ἐνέβησαν σῶσι, ὅπως τὴν ἡμέραν τῆς ταφῆς των.

ΒΙΝΟ ΣΑΝΤΟ

Τὸ καλλίτερον προϊόν τῆς νήσου εἶνε ὁ οἶνος, ὁ ὁποῖος εἶνε εὐθιγόντατος: εἰς τὴν Σαντορίνην. Ἡ ποιότης του εἶνε ἐξαιρετικὴ καὶ τὸ καλλίτερον εἶδος Βίνου Σαντο ἀπολαμβάνει μεγάλης φήμης εἰς τὴν Ρωσσίαν, ὅπου γίνεται μεγάλη ἐξαγωγή. Ἐπὶ τοῦτο σκεδόν δὲν φτάνει εἰς τὴν νήσον ἢ μόνον ἡ σταφυλὴ. Αἱ ἀμπέλαι καλύπτουν ὁλόκληρον τὴν ἐπιφανείαν τῆς Θήρας, ἡ ὁποία παρουσιάζει οὕτως ἰδιαίτερον ὄψιν ὅταν. Νομίζω

Η ΣΠΟΥΔΑΖΟΥΣΑ ΝΕΟΛΑΪΑ ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΑΓΩΝ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΙΚΑΝΟΥΣ

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ. — Πᾶς τελειόφοιτος τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου, λαβὼν κατὰ τὸ λῆξιν Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος καὶ κατὰ τὰς διδακτορικὰς του ἐξετάσεις, τὸν βαθμὸν Ἀριστα, δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπονομήν του ἐκ τῆς Ἑλλάδος, δωρεάν τὴν δημοσίευσιν τῆς προσοπογραφίας του. Ἐρεῖ ἐπίσης τὸ δικαίωμα νὰ καταγορεύσῃ ἐπιστημονικὴν διατριβὴν, ἐκτίσεως ὅχι μεγαλειότητος τῆς μᾶς στήλης τῆς Ἑλλάδος. Πρὸς πιστοποιήσιν τοῦ βαθμοῦ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἑξῆς ἐκδόσεως βεβαίωσης τῆς Πρυτανείας. Τὰ αὐτὰ δικαιώματα ἔχουν καὶ οἱ διπλωματοῦχοι τοῦ ἐν Ἀθήναις Πολυτεχνείου ὅσοι ἔλαβαν ἐντὸς τοῦ ἔτους τὸ διπλῶμά των μετὰ τὸν βαθμὸν Ἀριστα.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ, ΛΥΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠ. ΣΧΟΛΩΝ. — Ὅσοι ἐκ τῶν μαθητῶν Ἑλ. Γυμνασίων ἢ Λυκείων ἢ Εμπορ. Σχολῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑξωτερικοῦ, δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν, ἔλαβαν ἐνδεικτικὸν προαγωγῆς ἀπὸ

τῆς νήσου, αὐτὴ εἶνε ἕνα μεγάλο ἀμπέλι μετὰ τὴν θάλασσαν. Ἐνεκα τῶν σφοδρῶν ἀνέμων, οἱ ὁποῖοι πνέουν ἐλευθεροὶ ἐπὶ τῆς ἀδενδρῶν νήσου, οἱ κλάδοι τοῦ κλίματος, ἀντὶ νὰ ὑψοῦνται, τὸν ναιὶ τὸν χαμηλῶν πρὸς τὴν γῆν αὖν καλὰ θὰ ἢ πᾶν, οὕτως ὥστε σχηματίζουν στρογγυλὰ κορίνθα, ἐντὸς τῶν ὁποίων κρέμονται αἱ σταφυλαί. Ὅταν πάλιν πέσουν τὰ φύλλα, τότε τὰ ἀμπέλια φαίνονται ὡς νὰ εἶνε γεμάτα ἀπὸ φολιῶν πελαργῶν παρατεταγμένας στήν σειρὰν.

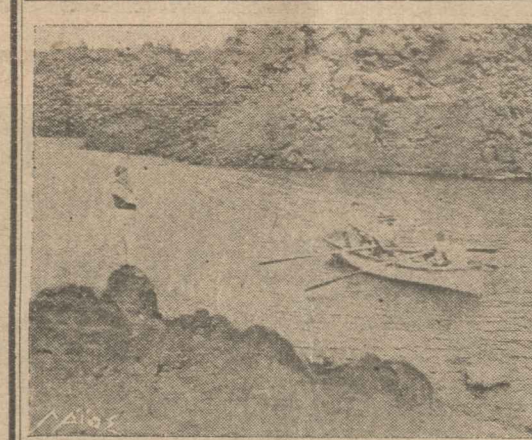
ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΝΗΣΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ὁ περιηγητὴς, ὁ ὁποῖος ἐπιλητὶ τὸ νέον καὶ ἀγνωστον, δὲν δύναται παρὰ νὰ μείνῃ καταγορευόμενος ἀπὸ τὴν Σαντορίνην. Εἶναι νησί μοναδικὸν στὸν κόσμον. Αἱ ἀμπέλαι, ἡ παράδοξος πόλις, ἡ ὁποία κρέμεται εἰς τοὺς βράχους, αἱ οἰκίαι τῆς, εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου παρουσιάζουν γραφικώτερον θέαμα καὶ ὁ μέγας θαλάσσιος κρατὴρ μετὰ τῆς ἡφαιστειογενεῖς νήσου, ἀποτελοῦν ἐν ἐξοχῶν ἀρμονικὸν σύνολον, τὸ ὁποῖον καθηδύνει τὴν ὄρασιν.

Ο ΑΔΗΣ

Υπάρχει ἀρχαιοτάτη παράδοσις εἰς τοὺς χωρικοὺς τοῦ Ἀρχιπελάγους, ὅτι αἱ νηοὶ Καϊμένην ἀποτελοῦν μίαν ἐκ τῶν εἰσοδῶν τοῦ Ἄδου καὶ ὅτι ἐν αὐτῷ τῶν ἀρχαίων ἱεράρχα, τῇ νήσῳ ἐκείνῃ μετὰ εἰς τὸν φερόν φούρον τοῦ ἡφαιστείου διὰ τὰ φαντάσματα, τὰ ἡμῶν καὶ τοὺς δράκοντας.

Οὐδόλως παράδοξον ἐάν ἡ δευσιδαιμονία περὶ αὐτὰς τῶν νήσων θρῆναι τὰ ἡφαιστειογενῆ

Ἐνας μικρὸς πορθμὸς εἰς τὰς Καϊμένης. Τὰ ὕδατα εἶναι θερμὰ καὶ περιέχουν εἰς μερίστην ποσότητα σίδηρον καὶ θειόν.

αὐτὰ νησιά τῶν Καϊμένων, τὰ ὁμοιάζοντα πρᾶγματι πρὸς Ἄδην καὶ παρεχόμενα μέγιστον ἔδαφος τοιούτων συλλογισμῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν λαϊκὴν φαντασίαν. Τὰ βορβορώδη κίτρινα νερά, τὰ ὁποῖα

ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ κρατήρος εἶναι εἰς μερικὰ μέρη θερμὰ, οἱ βράχοι τῆς λάβας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν εἰς τὴν ἄκρην τῶν ὕδατων χρώμα ζωηρὸν ἀνοικτόν, τὸ ὁποῖον κλίνει εἰς τὸ πορτοκαλλί καὶ τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ κτυπητὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κα-

Ἡ δυτικὴ παραλία τῶν Καϊμένων, ὅπου πηγαίνουν τὰ πλοῖα νὰ καθαρισθοῦν.

τάμαρον καὶ σταχτὴ χρώμα των, δίδουν τροφήν εἰς τὰς δευσιδαιμονίας. σκῆψεις τῶν ἀρχαίων ναυτικῶν. Τόση εἶναι ἡ ἰδιαίτερα ἰδιότης καὶ ἡ δύναμις τῶν ὕδατων αὐτῶν, ὥστε πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἐφθασαν μετὰ τὴν τροπικὰ πλήρη ἀκαθαρσία, μετὰ διαμονὴν ἐκεῖ ὀλίγων μόνον ἡμερῶν, ἐκαθαρίσθησαν τελείως.

Τὸ βούλκισμα. Ἡ νηολογία κορυφῇ τῶν Καϊμένων φθάνει μέχρι 400 ποδῶν ὕψους. Ἀνάγκη κλίμακος, ὅπως ἀνέλθῃ κανεῖς, ὑπάρχουν δὲ πολλὰ ὁπατοὶ περὶ τῶν ὁποίων ἔχει ἀποκρηστικὴν ἀντικαταστήσας, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἀναγίνεται τὸ φοβερόν θηρόν εἰς τὰ ἐγκυατὰ τῆς γῆς. Υπάρχουν μάλιστα μερικὰ μέρη τῶν ἀποκρημνῶν βράχων εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ναυτης, μολοντοὶ φορεῖ ὑποδήματα χονδρά, δὲν δύναται νὰ ὑποφέρει τὴν θερμότητα τῆς γῆς.

Τόσον μεγάλη εἶναι ἡ φήμη περὶ τῶν ἡματιῶν ἰδιοτήτων τῶν σιδηροῦσιν καὶ θεοιχῶν αὐτῶν ὕδατων, ὥστε υπήρχεν ἐκεῖ ἄλλοτε ἕνα μικρὸ χωριό, ἐπὶ τοῦ μεγάλτερον νησιδίου, τὸ Βουλκάνιον, εἰς τὸ ὁποῖον κατέφευγον οἱ ἀσθενεῖς. Διακρίνονται ἀκόμη τὰ ἔχνη τῶν οἰκῶν του εἰς τὰ βάθη τῶν κρημνῶν ὕδατων.

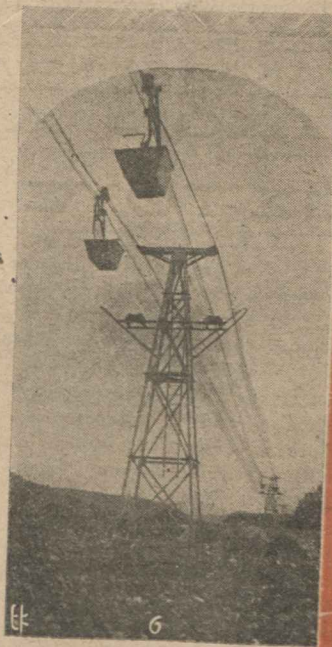
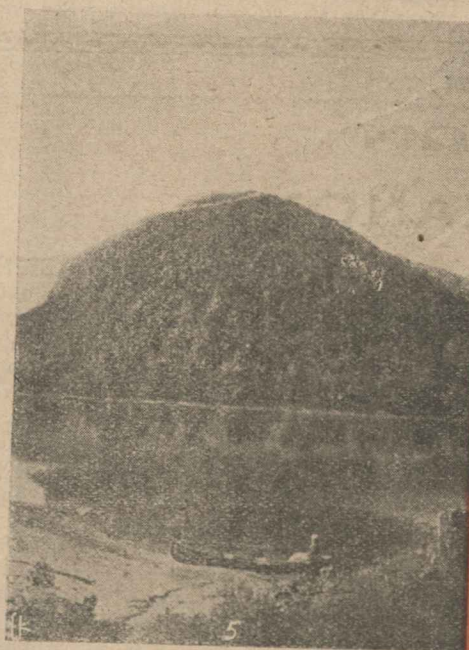
Η ΟΡΑΙΟΤΑΤΗ

Ἐνας γαιάνθρας ἡμίαντος καὶ ἐσβεσμένος ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης εἶναι ἡ Σαντορίνη. Καὶ ὅμως δὲ ὅλον αὐτὸ τὸ ὑπερφουρικὸν παρελθόν της, ἀξίζει τὸν τίτλον τῆς Ὁρασιότητος τῶν ὁποίων τῆς ἐδῶκεν οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες. Ἡ Καλλίστη! Ὅταν τὴν βλέπῃ κανεῖς ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἡ Σαντορίνη παρουσιάζει ὡς τὰς λαμπρὰς, φυσικὰς καλλωνίας, τὰς ὁποίας ἐμπειρικῶς τὰ περὶ τὴν νήσον ἡφαιστειογενῆ τῆς Ἑλλάδος, τὸ δὲ βροδὺν, διὰ τὸ ἥλιο: βυθίζεται εἰς τὴν σαρκαρεμένην θάλασσαν, τὸ κάλλος τῆς εἶναι ἐξαιρετικόν. Εἰς τὸ κάλλος δὲ τοῦτο συντελοῦν αἱ θαυμάσιαι ἀπορροαὶ τῶν τοικίων χρωμάτων τῶν μικρῶν ἡφαιστειογενῶν νήσων.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΕΛΛΗΝ. ΣΧΟΛΕΙΩΝ.

— Ὅσοι τῶν μαθητῶν Ἑλ. Σχολείων, δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν, ἔλαβαν ἐνδεικτικὸν προαγωγῆς ἀπὸ τῆς νήσου, αὐτὴ εἶνε ἕνα μεγάλο ἀμπέλι μετὰ τὴν θάλασσαν. Ἐνεκα τῶν σφοδρῶν ἀνέμων, οἱ ὁποῖοι πνέουν ἐλευθεροὶ ἐπὶ τῆς ἀδενδρῶν νήσου, οἱ κλάδοι τοῦ κλίματος, ἀντὶ νὰ ὑψοῦνται, τὸν ναιὶ τὸν χαμηλῶν πρὸς τὴν γῆν αὖν καλὰ θὰ ἢ πᾶν, οὕτως ὥστε σχηματίζουν στρογγυλὰ κορίνθα, ἐντὸς τῶν ὁποίων κρέμονται αἱ σταφυλαί. Ὅταν πάλιν πέσουν τὰ φύλλα, τότε τὰ ἀμπέλια φαίνονται ὡς νὰ εἶνε γεμάτα ἀπὸ φολιῶν πελαργῶν παρατεταγμένας στήν σειρὰν.

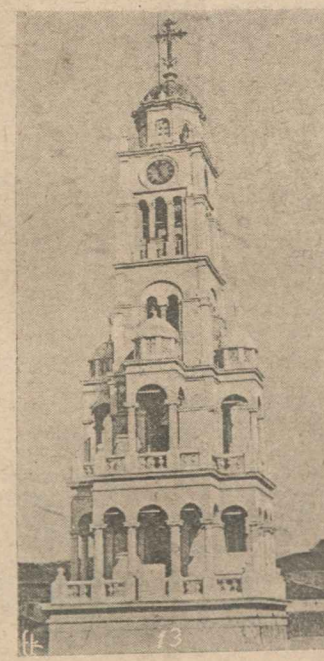
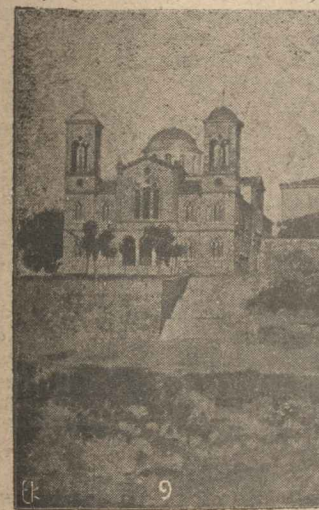
Οἱ βαθμοὶ πρέπει νὰ πιστοποιηθῶνται διὰ πιστοποιητικῶν τῆς ἀρμοδίας Ἀρχῆς τοῦ Σχολείου, ἢ τοῦ οἰκείου Γυμνασίου, ἢ Λυκείου, ἢ Σχολάρχου. Τὰ πιστοποιητικὰ δέον νὰ σταλῶσιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας μέχρι τῆς 31ης ἐπομένου μηνὸς Ἀυγούστου.

1) ΤΡΙΠΟΛΙΣ.—Τὸ Λον. Βον καὶ Γον Δημοτικὸν Σχολεῖον, μετὰ τῶν Διδασκάλων καὶ τῶν Ἐπιθεωρητῶν. (Φωτ. κ. Α. Καρούλη. Ἀποστ. ὁ κ. Χρ. Γαλανός, ἐκ Τριπόλεως).—2) Ἐν Σέγγος Παισὶν τῆς Ζαντίβαρης.—3) Αἰδηψός.—Τὰ λουτρά. (Ἀποστ. ὁ κ. Ν. Β. Πότασις, ἐκ Αἰδηψοῦ).—4) ΚΑΛΑΜΑΙ.—Ἡ Μαγευτικὴ τοποθεσία «Βέλιουρα». (Φωτ. τοῦ ἐρασιτέχνη κ. Μ. Ν. Τόμα, ἐκ Καλαμών).—5) ΕΛΒΕΤΙΑ.—Μαγευτικὸν τοπίον. (Ἀποστ. ἁναστασίου κ. Ἡλίου, ἐκ Πατρῶν).—6) ΔΟΚΡΙΣ.—Ὁ ἐναερίος Σιδηρόδρομος τῆς Τροίας. (Φωτ. τοῦ ἐρασιτέχνη κ. Τάκη Γε. Πετρίδου).—7) ΧΑΝΙΑ.—Κοῦρες Ἐπαναστάται. (Ἀποστ. ὁ κ. Γεω. Κουράνης, ἐκ Χανίων).

ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ Ο ΠΑΝΑΓΙΟΣ ΤΑΦΟΣ.

8) ΚΗΦΙΣΣΙΑ.—Ἐκδρομὴ τῶν μελῶν τοῦ «Παναγίου Τάφου».—9) ΛΑΡΙΣΑ.—Ὁ ἀγῶνι τοῦ Πηγιοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλείου. (Φωτ. κ. Φ.Α. Φιλίππου, ἐκ Βόλου).—10) ΡΕΘΥΜΝΟΝ.—Ἀθληταὶ νικήσαντες εἰς τοὺς ἐν Ρεθύμνῳ ἀγῶνας τὰ «Ρεθύμνια». (Φωτ. κ. Α.Κ. Γεωργιάδου, ἐκ Ρεθύμνου).—11) ΛΑΕΞΑΝΑΡΕΙΑ.—Ἡ προέλευσις φάντα Κούρδου. (Ἀπ. ὁ κ. Ν. Δ. Κουτσούλης, ἐκ Ἀλεξανδρείας).—12) ΘΗΡΑ.—Τὸ ἀρχαῖον θέατρον. (Φωτ. κ. Πέτ. Σαργάνου, ἐκ Θήρας).—13) ΣΜΥΡΝΗ.—Τὸ καθολικὸν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς. (Ἀποστ. ὁ κ. Μάριος Μανωλίδης, ἐκ Σμύρνης).—14) ΛΑΕΞΑΝΑΡΕΙΑ.—Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Ν. Δ. Κουτσούλη, ἐκ Ἀλεξανδρείας.

ΠΩΣ ΔΙΕΡΧΟΝΤΑΙ ΤΑΣ ΘΕΡΙΝΑΣ ΝΥΚΤΑΣ ΟΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, κατὰ τὰς νύκτας, οἱ Παρισινοὶ ἀριστοκράται, οἱ εὐγενεῖς τὴν καταγωγὴν οἱ ἄνθρωποι τῶν Γραμμάτων, τῆς Τέχνης καὶ τῆς Πολιτικῆς, δειπνοῦν εἰς τοὺς ἀνθοβοιθεῖς ἐξώστας τῶν μεγαλειτέρων ξενοδοχείων, ἐν οἰκειωτέρων ξενοδοχείων τῶν Παρισίων. Εἰς τὴν γωνίαν τῆς τραπέζης κάθηνται ὁ Ἕλλην προέγκληψ Γεώργιος καὶ ἡ πριγκήπισσα Μαρία. Πλησίον αὐτοῦ ὄρθοι εἶναι κατὰ σειρὰν ἡ Κυρία Σαλβάγου, τοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁμογενοῦς μεγαλεμπόρου, ὁ διάσημος Ἰταλὸς ποιητὴς Δ' Αὐνόντιο καὶ ἡ γνωστὴ Γαλλίς ἡθοποιὸς κ. Ρεζάν.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Εἰς τὴν „ΕΛΛΑΔΑ“

„ΣΑΛΩΜΗ“

ΝΕΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΠ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ